

GOGA

Maruša Krese
Pesmi
Izbor

Izbor iz zbirke:

DANES

Celovec: Drava, 1989.

Povedala sem ti že, da sem ti že povedala.

Nič mi nisi povedala.
Tu sediš in molčiš.

Vse sem ti povedala, ne muči me.
Vse boli.

Ti me mučiš z molkom svojim.
Vse name zdaj leti. Jaz sem kriv.

Nisi kriv, jaz sem sama kriva,
saj sama sem ta drek izbrala.
Zdaj sem sama.

Vso odgovornost prevzamem nase.
Ti si lepa, ti si mi vse dala.

Zdaj to nič več ne pomaga,
bila sem prodana, ta odgovornost je le
bolečina.

Ti si rekla, da si ženska,
pa se skrivaš, kolikokrat si rekla, da te ni
doma.

V črnem hodim, da se zavarujem,
vse si mi pobral, ženske svoje ti ne dam.
Izberi si katero od bolečin. Vse ti dam.

Ti si pošast nesrečna, hladna in globoka.
Jokam se.

Ranil si me, pa ne razumeš,
le kdo pri tebi je lahko doma.

—

Nesrečo prinesla so mi drevesa,
dva človeka v čolnu
in nemška telesa.

Sem te ranil,
ko sem te branil,
saj peljal sem te v Izrael.

Pod temi drevesi sem bila poteptana,
vseeno mi je, ali Goethe, Mahler, Goljat
ali David,
vsi imajo škornje okovane.

Moja duša je arabska,
vse te stvari pozablja.
Rokavice nosi bele,
škornje vsem sezuva,
pod drevesom gleda starega moža,
ki ga tolče sin,
pod drevesom gleda staro ženo,
ki joka sama,
pod drevesom leze čez berlinski zid
in vidi pomaranče.

Moja duša sama tam stoji
in se čudi bolečini svoji,
in čudi se skrivnosti svoji,
življenje je lepo.

Je to nevarno?
Žvižgaš.
Sem te okradla?
Sovražiš.
Me spustiš k sebi?
Svoj trebuh sem ti dala,
vse otroke sem ven pometala.
V meni je hladno.
Oči še imam in roke ledene.
Daj, prosim, rad me imej.

Danes

Danes ne morem.
Nihče ne razume, da danes ne morem.
Danes sem povozila mačko,
ki je tekla čez cesto,
in danes sem se zaletela v sosedov avto.
Potem sem se spotaknila čez stopnico
in razbila čajno posodo.
In nihče ne razume,
da danes ne morem skuhati kosila.
Danes je bilo nebo rdeče.

Emancipacija

Na kredit sem si kupila,
dejali so, da nima smisla,
ker so obresti prevelike.

Oh, sedela sem v kopalnici,
bili smo veseli, ker se je pralni stroj
na obresti vrtel ...

Potem sem vzela Spinozo,
o bog, da se pralni stroj ne bi nehal vrteti,
potrebujem še čas za živeti ...

—

Kako naj napišem odgovor,
ne samo tebi, ampak tudi tebi in tebi.
Vsem vam, ki ste iz ženske zmožni
narediti Ksantipo.

Vsi vi, ki plešete naokrog kot mali
angelski jelenčki,
ki postavljate ženske na oltarje
in iz njih naredite neresnične podobe.
Obrnite se do mater svojih in se z njimi
pogovorite.

Jaz nimam nič pri tem,
da je tvoja pela
in te tvoja ni dojila.

Ti si se utapljal v mleku
in ti hlatal za zrakom.

Jaz vam nisem privzgojila astme
in oblačila v dolge gate.

Jaz nisem nosila latinskih zvezkov za teboj
in nisem ob klavirju stala
in se ti smehljala.

Kako naj napišem ta odgovor?
Tudi mene je rodila mati
in tudi jaz sem mati.

Kako naj napišem ta odgovor,
ko še vedno vsi klečite pred materami
v zadregi.

Vem, da boli.
Te male hiške paradiza.

Bil si prvi.
Bil si drugi.
Bil si prvi.
Bil si drugi.
Bil si edini.

Vem, da zdaj boli.
Te male hiške paradiza.

Nisem prva.
Nisem druga.
Nisem sama, ne Edina.
Koga zdaj loviva.

Vem, da zdaj boli.
Te male hiške paradiza.

Hočeš spet?
Bil si prvi in jaz edina.
Hočeš spet podirati hiške paradiza?
Se ti ne upira?

Jaz jih zopet postavljam.
Si povabljen.
Samo ne dotikaj se ničesar.
Vse je iz porcelana.
Moja duša je strupena.

Sedemdeseta leta

Otroci, pojdite, hudiča, že spat.
Danes sem si kupila ploščo iz mojih let.
Prodajalka se je zasmejala in dejala,
saj smo istih let.
Kupila sem si ploščo cinika,
ki nam je bil takrat prenežen.

Otroci, prosim, res, pojdite spat.
Rada obračala bi zidove svojih let.
Kolikokrat spremenila sem ime.
Zdaj gledam prav krvavo,
ko gledam nazaj ves ta angelski prelet.
Drveli smo kot kure.

Koščke zlagam skupaj,
drevesa zlato barvam,
žal mi je za hitra mehka leta,
klasiko poslušam,
ljudi učim,
kako le počasi izplača se živeti.

Danes je še malo.
Pred zadnji zid sem postavila vojaka.
Vsakič, ko grem nazaj, se priklonim
in ga vprašam,
ali se izplača.
Je bil to le Jugendstil?